

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษา “ทัศนะของนักศึกษาที่มีต่อจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร” ผู้ศึกษาได้ศึกษาและค้นคว้าจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับหัวข้อดังนี้

1. แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ
2. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน
3. การจัดการเรียนการสอนระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ

ความหมายของทัศนคติ

ทัศนคติ (Attitude) เป็นคำที่กันมากในทางจิตวิทยาสังคม มาจากรากศัพท์ภาษาละติน “Aptus” แปลว่า “โน้มเอียง” หรือ “เหมาะสม” (Allport. 1967 : 3, อ้างถึงใน บำรุง เกิดดี. 2535 :9) ที่วินได้มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของ “ทัศนคติ” ไว้แต่ต่างกัน ดังนี้

เทอร์สโตน (Thurstone. 1999 : 77) กล่าวว่า ทัศนคติเป็นเรื่องของความชอบ ความไม่ชอบ ความลำเอียง ความคิดเห็น ความรู้สึก และความเชื่อในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ดังนั้น ทัศนคติจึงวัดโดยตรงไม่ได้ แต่สามารถวัดได้ในความรู้สึกนึกคิดหรือการแสดงออกทางภาษา

นิวคอมบ์ (Newcomb. 1998 : 12) กล่าวว่า ทัศนคติเป็นความรู้สึก โน้มเอียงของจิตใจที่มีต่อประสบการณ์ที่บุคคลได้รับ โดยทัศนคติจะแสดงออกมาได้ทางพฤติกรรม ได้แก่ ทัศนคติทางบวก (Positive) ทัศนคติทางลบ (Negative) และทัศนคติแบบกลาง (Neutral attitude)

ซีคอร์ด และแบ็คแมน (Secord & Backman. 1999 : 97) ยังได้นิยาม “ทัศนคติ” ไว้คล้ายกันว่า เป็นความรู้สึก (Affect) ความนึกคิด (Cognition) และพฤติกรรม (Behavior)

โสภา ชูพิกุลชัย (2540 : 15-16) ได้ให้ความหมายของทัศนคติว่าเป็นการรวบรวมความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ ความเห็น และความจริง ซึ่งได้แก่ ความรู้ต่าง ๆ รวมทั้งความรู้สึก ซึ่ง

เป็นการประเมินค่าทั้งทางบวกและทางลบ ซึ่งทั้งหมดจะเกี่ยวกับทัศนคติ เมื่อได้ก่อรูปขึ้นมาแล้ว ยากที่จะเปลี่ยนแปลงได้ เพราะมีแนวโน้มที่จะคงที่อยู่ตลอดไป

อุทุมพร จามรมาน (2541 : 30-31) กล่าวว่า “ทัศนคติ” หมายถึง สภาวะทางจิตที่กำหนดการคิดที่มีพื้นฐานมาแล้ว โดยมีองค์ประกอบ คือ

1. ความรู้สึก เช่น การชอบหรือไม่ชอบคนนั้น หรือสิ่งนั้น
2. ความรู้สึกหรือความคิด เช่น ความรู้เกี่ยวกับคนนั้น หรือสิ่งนั้น หรือเรื่องนั้น ๆ
3. การกระทำหรือพฤติกรรม เช่น ความตั้งใจจะแสดงกิริยาที่เกี่ยวกับคนนั้น หรือสิ่งนั้น ๆ

ออกมา

ทั้งนี้ ทัศนคติแ่ละบุคคลมีรากฐานมาจากสภาพครอบครัว การอบรมเลี้ยงดู การศึกษา ศาสนา และสภาพแวดล้อมอื่น ๆ ที่บุคคลเหล่านั้นประสบมาตั้งแต่เกิด ดังนั้น บุคคลแต่ละคนจึงมีทัศนคติต่อสิ่งต่าง ๆ ไม่เหมือนกัน

ทิตยา สุวรรณะชญ (2547 : 47) กล่าวว่า ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด เป็นแนวทางในการปฏิบัติหรือแบบการมองของบุคคลใดบุคคลหนึ่งต่อสิ่งเร้าอันใดอันหนึ่งหรือสิ่งที่เราประเมิน โดยที่ความรู้สึกนึกคิดหรือแบบของการมองที่จะเป็นการประเมินค่าของสิ่งนั้น โดยใช้มาตรฐานของบุคคลนั้นเป็นเครื่องวัด

จากความหมายข้างต้น สรุปได้ว่า ทัศนคติ คือ แนวโน้มของจิตใจ และความคิด ที่จะแสดงพฤติกรรมตอบสนองต่อวัตถุ สถานที่ สภาพการณ์ บุคคลหรือกลุ่มคน โดยผ่านประสบการณ์กับสิ่งนั้น ๆ มาแล้ว ซึ่งทัศนคติสามารถแสดงออกได้ 3 ลักษณะ คือ ทัศนคติในทางพอใจ ชอบ หรือลักษณะที่อยากปฏิบัติ อยากได้ เรียกว่าทัศนคติในเชิงทางบวก (Positive attitude) ลักษณะที่สองคือ ลักษณะไม่พึงพอใจ ไม่ชอบ หรือไม่อยากเข้าใกล้ หนีห่าง ลักษณะเช่นนี้เรียกว่า ทัศนคติในเชิงลบ (Negative attitude) และลักษณะสุดท้าย คือ ลักษณะความรู้สึกเฉย ๆ เรียกว่าทัศนคติแบบกลาง (Neutral attitude)

องค์ประกอบของทัศนคติ

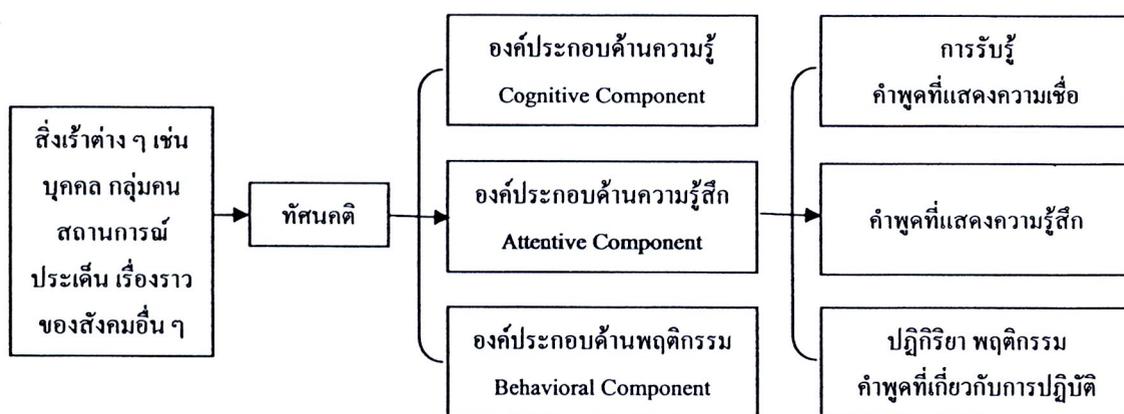
ไทรแอนดิส (Triandis. 2001 : 1-3) กล่าวถึงองค์ประกอบของทัศนคติว่าสามารถแบ่งออกได้ 3 องค์ประกอบ คือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้ (Cognitive component) ได้แก่ ความรู้ และความคิดที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้า ซึ่งอาจเป็นบุคคล กลุ่ม หรือสภาพการณ์ใด ๆ ความรู้และความคิดดังกล่าวจะเป็น

ส่วนกำหนดลักษณะและทิศทางของทัศนคติของบุคคล กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีความรู้และการติดต่อกับสิ่งเร้าได้ครบถ้วนแล้ว บุคคลจะมีทัศนคติต่อสิ่งเร้าในทางบวก หรือทางลบชัดเจนยิ่งขึ้น

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective component) ได้แก่ อารมณ์หรือความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้า อารมณ์หรือความรู้สึกดังกล่าวจะเป็นสิ่งกำหนดลักษณะทิศทางของทัศนคติของบุคคล กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีความรู้สึกไม่ติดต่อกับสิ่งใด ก็จะมีทัศนคติเชิงลบต่อสิ่งนั้น

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral component) ได้แก่ พฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง พฤติกรรมดังกล่าวจะเป็นสิ่งที่บอกลักษณะและทิศทางของทัศนคติของบุคคล กล่าวคือ ถ้าพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งเร้านั้นชัดเจนแน่นอน ทัศนคติที่ดีย่อมมีลักษณะเป็นทางบวกหรือลบชัดเจนแน่นอน

ภาพที่ 2.1 แผนภูมิองค์ประกอบของทัศนคติตามแนวคิดของไทรแอนดิส

ที่มา : Triandis. 2001 : 3

มอริส (Morris. 1999 : 610) ได้อธิบายถึงองค์ประกอบของทัศนคติที่ได้รับการยอมรับในปัจจุบันว่ามีสามองค์ประกอบ คือ

1. องค์ประกอบด้านการเรียนรู้ (Cognitive component) หมายถึง ความรู้ ความเชื่อ และความคิดเห็นที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ตัวอย่างองค์ประกอบด้านการรับรู้ เช่น เชื่อว่าสุราเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาสังคม

2. องค์ประกอบด้านอารมณ์ (Emotional component) หมายถึง ความรู้สึกรัก เกลียด ชอบ ไม่ชอบ สิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นองค์ประกอบสำคัญ เช่น รู้สึกว่าสุราเป็นสิ่งเลวร้าย

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral component) หมายถึง แนวโน้มของพฤติกรรม การปฏิบัติที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เช่น หลีกเลียงจากสุราหรือผู้เสพสุรา

นอกจากนี้ ดวงเคื่อน พันธุมนาวิน (2546 : 198-201) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของทัศนคติ ไว้ 3 องค์ประกอบ คือ

1. องค์ประกอบทางด้านความรู้คิด ทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้น จะต้องประกอบด้วยความรู้หรือความเชื่อของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายของทัศนคติ ที่อาจเป็นวัตถุหรือบุคคลหรือเหตุการณ์เป็นอันดับแรก และเป็นความรู้สึกที่มีทิศทางประกอบด้วย

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก ทัศนคตินี้มีลักษณะที่สำคัญ คือ อารมณ์ของบุคคลเกี่ยวกับวัตถุทางทัศนคตินั้น เช่นเดียวกับองค์ประกอบแรก ความรู้สึกของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับวัตถุทางทัศนคตินั้น เช่นเดียวกับองค์ประกอบแรก ความรู้สึกของบุคคลก็จะต้องมีทิศทางด้วย ซึ่งหมายถึงความชอบ ความไม่ชอบสิ่งนั้น หรือความพอใจ ไม่พอใจสิ่งหนึ่ง องค์ประกอบนี้ของทัศนคติต่อสิ่งหนึ่งของบุคคล จะต้องสอดคล้องกับทิศทางขององค์ประกอบแรกของเขาด้วย กล่าวคือ ถ้าบุคคลเชื่อว่าสิ่งใดมีประโยชน์ บุคคลก็จะชอบและพอใจสิ่งนั้น องค์ประกอบนี้มีเนื้อหาที่อาจวัด ไม่ได้หลากหลายเท่า องค์ประกอบแรก แต่ก็ใช้องค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของทัศนคติ

3. องค์ประกอบทางการพร้อมกระทำ (Action tendency component) เมื่อบุคคลมีความรู้เชิงประเมินค่า และมีความรู้สึกชอบ ไม่ชอบสิ่งนั้นแล้ว สิ่งที่ต้องคล้องกันซึ่งติดตามมา คือ ความพร้อมที่จะกระทำให้สอดคล้องกับความรู้สึกของตนต่อสิ่งนั้นด้วย

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของทัศนคติ ประกอบด้วย องค์ประกอบด้านการเรียนรู้ ความรู้สึก และพฤติกรรม ซึ่งทั้งสามส่วนนี้มีความสัมพันธ์กัน คือ ด้านการรับรู้เป็นลักษณะของการใช้ความคิดพิจารณาต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด แล้วแสดงความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งนั้น ได้แก่ ความรู้สึก เมื่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งรู้สึกอย่างไรต่อสิ่งนั้น ๆ ก็จะแสดงพฤติกรรมออกมา ดังนั้น ทัศนคติจึงมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมอีกด้วย

ลักษณะของทัศนคติ

ไพบูลย์ อินทรวินา (2545 : 17) ได้สรุปลักษณะของทัศนคติไว้ดังนี้

1. ทัศนคติ เกิดจากการเรียนรู้หรือเกิดจากประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ไม่ได้ติดตัวมาตั้งแต่เกิด

2. ทักษณคติ เป็นสถานการณ์ทางจิตใจที่มีอิทธิพลต่อแนวความคิด และการกระทำของบุคคล เพราะเป็นส่วนประกอบที่กำหนดแนวทางให้ทราบล่วงหน้าว่า บุคคลประสงค์สิ่งใดแล้วบุคคลนั้นมีท่าทีต่อสิ่งนั้นลักษณะใด

3. แม้ว่าทัศนคติเป็นสภาวะทางจิตใจที่มีความมั่นคงพอสมควร แต่ก็อาจเปลี่ยนแปลงได้ เนื่องจากอิทธิพลของสิ่งต่าง ๆ และการเรียนรู้

ทิตยา สุวรรณะชญ (2547 : 602-603) กล่าวถึง ลักษณะของทัศนคติไว้ 4 ประการ คือ

1. ทัศนคติ เป็นสภาวะก่อนที่พฤติกรรมได้ตอบสนองต่อเหตุการณ์ หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยเฉพาะ หรืออาจเรียกว่าเป็นภาวะที่พร้อมจะมีพฤติกรรม

2. ทัศนคติจะมีความคงตัวอยู่ในช่วงระยะเวลา คือ มีความมั่นคงถาวรพอสมควร เปลี่ยนแปลงได้ยาก แต่มิได้หมายความว่า จะไม่มีการเปลี่ยนแปลง

3. ทัศนคติเป็นตัวแปรที่นำไปสู่ความสอดคล้องระหว่างพฤติกรรมกับความรู้สึกนึกคิด ไม่ว่าจะ เป็นไปในรูปแบบของการแสดงออกโดยวาจา หรือการแสดงความรู้สึก ตลอดจนที่จะต้องเผชิญ หรือหลีกเลี่ยงต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด

4. ทัศนคติมีคุณสมบัติของแรงจูงใจในอันที่จะทำให้บุคคลประเมินและเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งหมายความว่า ไปถึงการกำหนดทิศทางของพฤติกรรมจริง

สรุปได้ว่า ลักษณะของทัศนคติ คือ ความคิดเห็น ความรู้สึก และท่าทีกระทำหรือแนวโน้ม พฤติกรรมที่แสดงออกทั้งในแง่บวกและในแง่ลบ

การเกิดทัศนคติ

ไทรแอนดิส (Triandis, 2001 : 7) กล่าวถึงการเกิดทัศนคติไว้ ดังนี้

1. เป็นเรื่องของ การเรียนรู้และการอบรมสั่งสอนตั้งแต่เด็ก ในลักษณะค่อย ๆ ซึมซับจากพ่อแม่ และคนข้างเคียงเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณี และความเชื่อต่าง ๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อม เกิดจากประสบการณ์ของบุคคล

2. เกิดจากการรับถ่ายทอดจากทัศนคติของบุคคลในอุดมคติ หรือกลุ่มสังคมที่มีอยู่แล้ว เช่น การรังเกียจสีผิว

3. เกิดจากการสรุปความจากลักษณะที่ปรากฏ เช่น ดูรูปร่างของคนแล้วสรุปว่าคนนั้นมีบุคลิกอย่างไร ซึ่งอาจจะใกล้เคียงหรือไม่ตรงกับความจริงก็ได้

นอกจากนี้ ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2546 : 91-99) ได้กล่าวว่า แหล่งสำคัญที่ทำให้เกิดทัศนคติไว้ 4 แหล่ง คือ

1. ประสบการณ์เฉพาะอย่าง (Specific experience) เป็นวิธีการหนึ่งที่เราเรียนรู้ทัศนคติ คือ การมีประสบการณ์เฉพาะอย่างกับสิ่งที่เกี่ยวข้องกับทัศนคตินั้น เช่น ถ้าเรามีประสบการณ์ดีเกี่ยวกับบุคคลหนึ่ง เราจะมีความรู้สึกชอบบุคคลนั้น ในทางตรงข้าม ถ้ามีประสบการณ์ไม่ดีก็จะมีความรู้สึกไม่ชอบบุคคลนั้น

2. การติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น (Communication from others) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บุคคลในครอบครัว เช่น เด็กได้รับการสั่งสอนหรือบอกจากผู้ปกครองเสมอว่าการขโมยสิ่งของคนอื่นไม่ดี เด็กจะมีทัศนคติเช่นนั้น

3. สิ่งที่เป็นแบบอย่าง (Model) ทัศนคติบางอย่างถูกสร้างจากการเลียนแบบผู้อื่น เช่น บิดาของนาย ก กลัวเสียงฟ้าร้อง นาย ก ก็จะมีทัศนคติต่อเสียงฟ้าร้องว่าเป็นสิ่งน่ากลัว

4. องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสถาบัน (Institutional Factor) ทัศนคติบุคคลหลายอย่างเกิดขึ้นเนื่องจากสถาบัน เช่น โรงเรียน สถานที่ประกอบพิธีทางศาสนา หรือหน่วยงานต่าง ๆ สถานที่เหล่านี้จะเป็นแหล่งที่มี และเป็นสิ่งช่วยสนับสนุนให้เกิดทัศนคติบางอย่าง

ซึ่งสอดคล้องกับ ชีระพร อุวรรณโม (2548 : 51-54) ที่กล่าวว่า ทัศนคติเกิดขึ้นจากอิทธิพลต่าง ๆ ดังนี้

1. อิทธิพลจากพ่อแม่ เป็นแหล่งที่มีอิทธิพลสูงสุด โดยเฉพาะในวัยเด็กซึ่งพัฒนาค่านิยม ความเชื่อ และความรู้สึกนึกคิด ที่เกิดขึ้นในครอบครัวที่มีพ่อแม่ เป็นผู้มีอำนาจให้คุณเมื่อทำความดี และมีอำนาจให้โทษเพื่อทำสิ่งไม่ดีหรือสิ่งที่พ่อแม่ไม่เห็นด้วย

2. อิทธิพลจากกลุ่มต่าง ๆ ในสถานศึกษา เช่น ครู และเพื่อน ซึ่งก็มีอิทธิพลต่อการสร้างทัศนคติ

3. อิทธิพลจากประสบการณ์ส่วนตัว โดยนักจิตวิทยากล่าวว่าประสบการณ์วัยเด็กมีอิทธิพลต่อการพัฒนาการของบุคคล รวมทั้งพัฒนาทัศนคติของบุคคลด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งประสบการณ์ที่รุนแรงหรือสะเทือนใจจะส่งผลสะเทือนใจได้นานและค่อนข้างคงทน

4. อิทธิพลจากสื่อมวลชน เช่น การโฆษณาประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ ที่พยายามเปลี่ยนทัศนคติของคนให้หันเหไปนิยมผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ

สรุปได้ว่า ทัศนคติเกิดจากการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล ซึ่งย่อมมีประสบการณ์อันเป็นสิ่งเสริมสร้างทัศนคติต่างกันไป ตามสภาพสังคมความเป็นอยู่ของบุคคลนั้น ๆ

การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

เจเลียว บุรีภักดี (2546 : 220-221) กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงทัศนคติว่า บุคคลจะเปลี่ยนทัศนคติไปได้มากหรือน้อย ช้าหรือเร็ว ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อม ซึ่งหมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวเรา ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ การชักจูงจากแหล่งอื่น (Persuasion) ซึ่งมีความมุ่งหมายอยู่ 3 ประการ คือ เพื่อสร้างทัศนคติที่ไม่มีให้เกิดขึ้น เพื่อเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่มีอยู่ให้เป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม หรือ เพื่อส่งเสริมทัศนคติที่มีอยู่แล้วให้มั่นคงยิ่งขึ้น ซึ่งการเปลี่ยนแปลงทัศนคติจะเกิดขึ้นได้โดย

1. เปลี่ยนความรู้ เช่น การรับข้อมูลใหม่ ๆ จากบุคคลอื่น หรือจากประสบการณ์ตรง
2. เปลี่ยนความรู้สึก เป็นภาวะทางอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป เช่น ความพอใจ หรือไม่พอใจกับประสบการณ์

อดิษฐ์ วิริยะประสพโชค (2547 : 11-16) ได้กล่าวว่า ทัศนคติจะเปลี่ยนแปลงยึดหยุ่นไปกับสภาพการณ์ทางสังคม และวัฒนธรรมและองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีผลต่อความคงทนและแปรเปลี่ยนของทัศนคติของบุคคล ได้แก่

1. ลักษณะพื้นเพดั้งเดิมของครอบครัว
2. อายุ
3. ระบบการศึกษา
4. ระดับชั้นทางสังคม
5. ระดับสติปัญญา
6. ลักษณะงานอาชีพ
7. สภาพทางด้านภูมิศาสตร์

เชิดศักดิ์ โฆวาสัทธ์ (2548 : 11) ได้อธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงทัศนคติว่า สามารถเปลี่ยนแปลงได้ด้วยการศึกษา อบรม สั่งสอน และสิ่งแวดล้อม ความเจริญทางการศึกษา การคมนาคมติดต่อ มีผลทำให้ทัศนคติของคนเปลี่ยนแปลงไปได้เป็นอันมาก ทั้งนี้เพราะบุคคลมีโอกาสสังสรรค์และแลกเปลี่ยนตลอดจนเลียนแบบความคิดเห็นกัน ได้มาก ทั้งนี้ เพราะบุคคลมีโอกาสสังสรรค์ และแลกเปลี่ยนตลอดจนเลียนแบบความคิดเห็นกัน ได้มาก วัฒนธรรมมีการผสมผสานกันมากเท่าใดก็ยิ่งจะทำให้ทัศนคติของคนเปลี่ยนแปลงไปได้มากเท่านั้น คนที่ขาดการติดต่อกับบุคคลอื่น ดำรงชีวิตอยู่ตามลำพัง ทัศนคติจะไม่เปลี่ยนแปลง แต่คนที่โลดแล่นไปตามสังคมอย่างกว้างขวาง เข้ากลุ่มเข้าพวกหรือเข้ามาคมมากแห่ง ทัศนคติอาจเปลี่ยนแปลงไปได้ กล่าวคือ ทำให้คนมองเห็นโลกกว้างขึ้น

นอกจากนี้ ไทรแอนดิส (Triandis, 2001 : 13) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงทัศนคติเกิดจาก

1. ได้รับข้อมูลใหม่จากบุคคลหรือสื่อมวลชน
2. ได้รับประสบการณ์ตรง หรือ ความกระทบกระเทือนใจ
3. ถูกบังคับให้ปฏิบัติไม่ตรงกับทัศนคติของตน
4. การศึกษาเพื่อให้เข้าใจเหตุผลถูกต้องยิ่งขึ้น
5. เปลี่ยนเพื่อให้สอดคล้องกับพฤติกรรมใหม่

สรุปได้ว่า ทัศนคติของบุคคลสามารถเปลี่ยนแปลงไปได้ ตามสภาวะทางสังคม และวัฒนธรรม รวมถึงการรับรู้ จากประสบการณ์ตรงหรือประสบการณ์ใหม่ๆ

การวัดทัศนคติ

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ และคณะ (2523, อ้างถึงใน นรินทร์ เม้าบำรุง, 2545 : 15) ได้กล่าวถึงการวัดทัศนคติว่าทำได้หลายวิธีเช่น ที่เน้นความเป็นมติเดียวกันมากกว่าวิธีอื่น ที่เน้นทางการกำหนดช่วงคะแนนเท่ากัน หรือที่เน้นความสามารถในการสร้างทฤษฎีใหม่ได้ ซึ่งแต่ละวิธีมีทั้งข้อดีและข้อเสียผู้วิจัยสามารถที่จะเลือกตัดสินใจ ใช้วิธีวัดแบบหนึ่งหรือหลายแบบก็ได้ แต่ที่นิยมกันได้แก่ การวัดของ Likert เพราะมาตรการวัดทัศนคติแบบ Likert Scale วัดโดยใช้ข้อความเกี่ยวกับ เรื่องใดเรื่องหนึ่งสอบถามความคิดเห็นของบุคคล ที่มีต่อเรื่องนั้น แล้วให้บุคคลนั้น แสดงความรู้สึกต่อข้อความดังกล่าวการตอบสนองข้อความนั้นอาจเป็นได้ทั้งเห็นด้วย หรือพอใจ หรือไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น หรือแสดงความไม่แน่ใจ กับข้อความนั้น วิธีการสร้างข้อความ โดยเขียนข้อความเกี่ยวกับคุณลักษณะของเรื่องที่จะสอบถามให้ครอบคลุม ลักษณะที่สำคัญให้ครบถ้วนทุกแง่มุม โดยให้มีข้อความที่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วย โดยแบ่งออกเป็น 5 ระดับคือ

1. เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2. เห็นด้วย
3. ไม่แน่ใจ
4. ไม่เห็นด้วย
5. ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ให้ผู้ตอบอ่านข้อความที่กำหนดขึ้นในแต่ละข้อ แล้วแสดงความรู้สึกว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น หากน้อยเพียงใดหรือในระดับใดหรืออีกนัยหนึ่งให้พิจารณาว่า แต่ละข้อความนั้น กล่าวถึงเรื่องต่าง ๆ ตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับใดในการให้น้ำหนักคะแนน

เพื่อแทนระดับทัศนคติตามวิธีการของ Likert สามารถให้ได้ 3 วิธี คือ วิธีให้หลักของคะแนนมาตรฐาน วิธีกำหนดค่าน้ำหนัก และวิธีหาผลรวมของน้ำหนัก ความเบี่ยงเบน ทั้งสามวิธีจะได้น้ำหนักความเห็นของบุคคลได้สอดคล้องสัมพันธ์กัน ในเชิงปฏิบัตินิยมกำหนดค่าน้ำหนัก เป็นค่าประจำระดับของแต่ละความคิดเห็น คือ กำหนด 5 4 3 2 1 หรือแบบ 4 3 2 1 0 แต่ถ้าข้อความใดกล่าวในลักษณะลบ การให้น้ำหนักความเห็นของข้อความนั้นก็จะได้กลับกัน คือ 1 2 3 4 5 หรือ 0 1 2 3 4 เมื่อแต่ละระบบความเห็นของแต่ละข้อความ วัดทัศนคติมีค่าประจำตายตัว การที่จะหาว่าบุคคลใดมีทัศนคติเป็นอย่างไร ก็ใช้วิธีรวมน้ำหนักหรือคะแนนจากการตอบทุกข้อความ ของแต่ละคน ถ้าน้ำหนักรวมจากข้อความทั้งหมด มีค่าสูง แสดงว่า ระดับทัศนคติของบุคคลนั้นต่อสิ่งนั้นเป็นไปในลักษณะพอใจหรือคล้อยตาม แต่ถ้าคะแนนหรือน้ำหนักรวมต่ำ แสดงว่าบุคคลนั้นมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้นหรือมีความรู้สึกไม่พอใจหรือคัดค้าน

ทัศนคติต่อกระบวนการเรียนการสอน

กระบวนการเรียนการสอนประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ ครู ผู้เรียน และวิธีการสอน และองค์ประกอบนอกเหนือจากนี้ที่สำคัญคือ ทัศนคติ เมื่อเกิดขึ้นในตัวบุคคลจะแสดงออกทางพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งของบุคคล (ธรรมบุญ เตี้ยบัวแก้ว, 2547) การแสดงออกนี้ แบ่งออกได้หลายลักษณะการแสดงออกมาในลักษณะพึงพอใจ ชอบ ถ้านักเรียนใดมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้วก็จะทำให้อยากปฏิบัติ อยากได้ อยากเข้าใจ ซึ่งเป็นลักษณะเชิงบวก การเรียนการสอนก็เช่นกัน ถ้าครูเกิดความพึงพอใจในอาชีพครู ชอบและรักการทำหน้าที่สอน ก็มักจะบังเกิดผลดีตามมาต่อกระบวนการเรียนการสอน ในทางตรงข้าม ถ้าครูเกิดมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนการสอน ไม่ชอบ ไม่มีจิตใจรักการสอน ไม่บังเกิดความพึงพอใจในการสอน ผลก็จะเกิดความเบื่อหน่ายในการสอน ซึ่งเป็นลักษณะทัศนคติทางลบต่อการสอน ผลงานที่ออกมาก็คือความล้มเหลวและขาดประสิทธิภาพในเรื่องการสอน หรือการถ่ายทอดความรู้เนื้อหาวิชา

สรุปได้ว่า การวัดทัศนคติสามารถวัดได้หลายวิธี แต่วิธีการวัดแบบ Likert Scale เป็นการวัดที่เน้นความเป็นมิติเดียวกันมากกว่าวิธีอื่น ที่เน้นทางด้านกำหนัดช่วงคะแนนเท่ากัน โดยใช้ข้อความเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งสอบถามความคิดเห็นหรือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อเรื่องนั้น ซึ่งการวัดทัศนคติเป็นการวัดสภาพจิตใจที่มีอิทธิพลต่อการคิดและการกระทำของบุคคล ประกอบกับทัศนคติเป็นสภาวะทางจิตที่มีแนวโน้มค่อนข้างจะถาวรพอสมควร ทั้งนี้เนื่องจากแต่ละบุคคลต่างสะสมประสบการณ์ การรับรู้ และผ่านการเรียนรู้มาเป็นเวลาพอสมควร ดังนั้น ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาจึงนำแนวคิดเรื่องการวัดทัศนคติมาประยุกต์ใช้ในการศึกษาทัศนคติของนักศึกษาต่อการ

จัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรฯ และนำมาใช้เป็นกรอบแนวทางในการสร้างเครื่องมือวัดทักษะของนักศึกษาคังกล่าว

แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน

ความหมายของการจัดการเรียนการสอน

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนการสอน ไว้ดังนี้

ทิสนา แคมมณี(2546: 4-5) ได้ให้ความหมายว่า การจัดการเรียนการสอน คือ องค์ประกอบต่างๆ ของการเรียนการสอนที่ได้รับการจัดไว้ให้มีความสัมพันธ์และส่งเสริมกันอย่างเป็นระเบียบ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2543 : 10) ให้ความหมายว่า การจัดการเรียนการสอน คือ กระบวนการดำเนินการด้านการเรียนการสอนในสถาบันอุดมศึกษาเพื่อให้เกิดผลที่เป้าหมาย คือ ผู้เรียน ซึ่งมีองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องได้แก่ หลักสูตร วิธีการเรียนการสอน การประเมินผล เป็นต้น

ซึ่งสอดคล้องกับ เอลลิสและเฮอริส (Ellis and Hurs. 2002: 1016) กล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนไว้ว่า หมายถึง โครงสร้างที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่างๆ ที่ใช้จัดกระทำในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดผลที่ตั้งเป้าหมายไว้แก่ผู้เรียน

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอน หมายถึง การจัดองค์ประกอบ โครงสร้าง และกระบวนการให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างกัน ส่งเสริมกันอย่างเป็นระเบียบเพื่อให้เกิดผลตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

ความสำคัญของการจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอนเป็นส่วนสำคัญในกระบวนการจัดประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียน โดยมีจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเป็นจุดหมายปลายทาง และมีเนื้อหาเป็นสื่อที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนารวมทั้งปัจจัยเกื้อหนุนซึ่งประกอบด้วยผู้สอน เทคนิคการสอน การใช้สื่อในการเรียนรู้ที่จะช่วยในการส่งเสริมการจัดกิจกรรมให้บังเกิดผล (Saylor and Alexander.1973 : 98-102, อ้างถึงใน นาราวดีศิริโรจน์. 2543 : 32) การดำเนินการด้านการจัดการเรียนการสอนจึงเป็นศิลปะที่ยากและเป็นศาสตร์ที่ลึกซึ้ง เพราะต้องใช้เทคนิคหลายประการ จะต้องมีความรู้ในวิชาการ ความรู้ในตัวผู้สอน กระบวนการสอน อุปกรณ์และสภาพการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ได้มากที่สุดและสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนได้ (สงวน สุทธิเลิศอรุณ. ม.ป.ป. :

55) การจัดการเรียนการสอนเป็นงานสำคัญและเป็นงานหลักของสถาบันอุดมศึกษา เนื่องจากทุกสถาบันการศึกษามีจุดมุ่งหมายให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จและมีประสิทธิภาพ โดยการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนนั้น ตามแผนพัฒนาการอุดมศึกษาระยะยาว ได้ระบุไว้ว่า การพัฒนาคุณภาพของหลักสูตรและการเรียนการสอน เป็นไปเพื่อสร้างบัณฑิตที่มีความรู้และคุณธรรม ซึ่งเป็นเป้าหมายที่ต้องให้ความสำคัญลำดับสูงสุด ดังนั้น การจัดการเรียนรู้ควรมุ่งให้ผู้เรียนได้รับความรู้ด้านเนื้อหาสาระ พัฒนาทักษะ กระบวนการคิด เตรียมการเพื่อเผชิญสถานการณ์ รวมถึงการประยุกต์ความรู้เพื่อป้องกันและแก้ปัญหา เน้นการศึกษาตลอดชีวิต สอดคล้องกับหลักการจัดประสบการณ์เรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ หลัก 4 ประการ ของยูเนสโก คือ การเรียนเพื่อรู้ การเรียนรู้เพื่อปฏิบัติได้จริง การเรียนรู้เพื่ออยู่ร่วมกัน และการเรียนรู้เพื่อชีวิต (ทบวงมหาวิทยาลัย. 2543 : 155, 176) ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 กล่าวไว้ชัดเจนว่าการจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองได้ตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ (ทบวงมหาวิทยาลัย. 2544: 10-13)

นอกจากนี้ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2544 : 4-5) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา ดังนี้

1. การสร้างองค์ความรู้ การถ่ายทอดศาสตร์สาขาใดในระดับอุดมศึกษา ทำให้เกิดการวิจัยค้นคว้า สืบทอดความรู้ออกไปอย่างกว้างขวางมากขึ้น ผิดกับศาสตร์บางสาขาที่ไม่มีการเรียนการสอน อาจทำให้ความรู้ที่นั้นลบลบเลือนไปจากสังคม จนอาจไม่มีผู้ใดทราบเรื่องนั้นต่อไป การให้มีการเรียนการสอนจึงเป็นการพัฒนาศาสตร์ให้มีความลึกซึ้งและเป็นที่ยอมรับมากขึ้น

2. การสร้างบัณฑิต การเรียนการสอนจะแยกออกจากกันไม่ได้ เพราะบทบาทของการสอนคือ มุ่งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ การสอนจึงมีความสำคัญต่อการสร้างบัณฑิตในสองลักษณะคือ สร้างผู้ที่มีความรอบรู้ทางวิชาชีพและวิชาการ ทำให้เข้าใจศาสตร์ เพื่อเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพในอนาคต นอกจากสร้างคนให้เป็นผู้รู้แล้ว การสอนก็ยังทำให้คนมีความคิดและพฤติกรรมที่ถูกต้องยอมรับได้ในสังคม โดยเฉพาะผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษาย่อมเป็นที่พึงของครอบครัวที่พึงของสังคมและประเทศชาติ เนื่องจากได้รับความรู้และการอบรมมาเพียงพอที่บุคคลนั้นจะสามารถดำรงชีวิตที่มีคุณค่ามีอาชีพที่สุจริตและทำประโยชน์ให้แก่ส่วนรวมได้มากกว่าผู้ที่มีความรู้น้อยการพัฒนาวิชาชีพขั้นสูง การสอนระดับอุดมศึกษาทำให้วิชาชีพได้รับการพัฒนาไปสู่ระดับสากลเนื่องจากการสอนในระดับนี้จำเป็นต้องได้ผู้ที่มีความรู้สูงมาช่วยกันถ่ายทอดศาสตร์แต่ละปีจึงมีการพัฒนาบุคคลเข้าสู่วงการวิชาชีพเพิ่มขึ้น ทำให้บุคคลเหล่านั้นมีส่วนธำรง เผยแพร่

พิทักษ์วิชาชีพได้อย่างเต็มความสามารถ การสร้างสังคมที่ดี เชื่อกันว่าสถาบันอุดมศึกษาเป็นแหล่งที่จะผลิตคนดีคนเก่งออกไปสู่สังคม ดังนั้นการสอนที่มุ่งให้ทั้งความรู้และคุณธรรมแก่ผู้เรียน คือ การสร้างสังคมที่ดีเพิ่มขึ้น โดยที่บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาออกไปจะช่วยเป็นผู้ชี้นำสังคม ทำตัวเป็นตัวอย่างและทำให้สังคมได้พัฒนาไปสู่มาตรฐานชีวิตที่มีคุณภาพมากขึ้น

สรุปได้ว่า ความสำคัญของการจัดการเรียนการสอน เป็นส่วนหนึ่งของการส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียน และผลที่ได้จากการจัดการเรียนการสอนนั้นก็คือ องค์ความรู้ที่จะสืบทอดก่อให้เกิดประโยชน์ต่อไปในสังคม ผลผลิตคือบัณฑิตที่มีคุณภาพ การพัฒนาวิชาชีพชั้นสูง ควบคู่ไปกับการสร้างสังคมที่ดีมีคุณภาพ

แนวคิด หลักการ และแนวทางปฏิบัติที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ได้กำหนดหลักการการศึกษาไว้ และใช้หลักการดังกล่าวเป็นตัวกำหนดสาระเนื้อหาของกฎหมายว่าด้วยการศึกษา หลักสำคัญในการจัดการศึกษา (ตามมาตรา 8) กำหนดไว้ 3 ประการ คือ การศึกษาตลอดชีวิต การมีส่วนร่วม และการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง นักคิดและนักการศึกษาไทยหลายท่านได้เสนอหลักการและแนวคิดการจัดการเรียนการสอน ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2544 : 5)

ประเวศ วะสี (2537: 10) กล่าวว่าไว้ว่า โลกแห่งความเป็นจริงเป็นโลกแห่งการเชื่อมโยงเป็นองค์รวม การจัดการเรียนรู้ควรจะไปให้ถึง 3 ระดับ ดังนี้

1. ระดับที่เกิดความรู้
2. ระดับที่เกิดปัญญา
3. ระดับที่เกิดจิตสำนึก

สิปปนนท์ เกตุทัต (2543 : 2) กล่าวว่า ชีวิตจะมีความสุขได้ ชีวิตต้องเรียนรู้ คือ เรียนรู้เรื่องความจริง เรียนรู้เรื่องความเป็นธรรม และเรียนรู้เรื่องทางสังคมศาสตร์ ซึ่งต้องเรียนรู้ตลอดเวลาตลอดชีวิต

วิชัย ดันศิริ (2539 : 159-160) ที่กล่าวไว้ว่าการศึกษาเพื่อเตรียมคนให้สามารถเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพได้นั้น ต้องมุ่งสร้างความสามารถและทักษะของผู้เรียนให้สามารถเรียนรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง คือ 1) ภาษาและการใช้ภาษา 2) คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และคอมพิวเตอร์ และ 3) ความสามารถในการวิเคราะห์ และสังเคราะห์ ในช่วง 3 ทศวรรษที่ผ่านมา ในขณะที่วงการศึกษไทยรับแนวคิดและแนวทางต่าง ๆ จากต่างประเทศเข้ามาเผยแพร่และใช้ในประเศไทยนั้น ได้มีนักคิด นักการศึกษาไทยจำนวนหนึ่งพยายามค้นคิดและพัฒนาารูปแบบการเรียนการสอน หรือ

กระบวนการเรียนการสอนขึ้นจากความรู้ความคิดและประสบการณ์ของตน หรือประยุกต์จาก ทฤษฎีและหลักการทั้งของไทยและต่างประเทศที่ได้รับการยอมรับอยู่แล้ว ซึ่งกระบวนการจัดการ เรียนการสอนใดจะกลายเป็นรูปแบบได้นั้นก็จะต้องผ่านการจัดองค์ประกอบต่าง ๆ ให้เป็นระบบ เสียก่อน ซึ่งในการจัดระบบจะต้องคำนึงถึงทฤษฎีและหลักการรวมทั้งสภาพการณ์ต่าง ๆ ที่ เกี่ยวข้อง (ทิตานา แจมมณี. 2548: 130) รูปแบบการเรียนการสอนที่เป็นสากลและมีผู้นิยมนำไปใช้ ในการเรียนการสอนโดยทั่วไปสามารถจัดกลุ่มได้ 5 หมวด ดังนี้ (ทิตานา แจมมณี. 2548: 7)

1. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัย (Cognitive domain) เป็น รูปแบบการเรียนการสอนที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาสาระต่าง ๆ ซึ่งเนื้อหา สาระนั้นอาจอยู่ในรูปของข้อมูล ข้อเท็จจริง มโนทัศน์ หรือความคิดรวบยอด

2. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย (Affective domain) เป็นรูปแบบ ที่มุ่งช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้สึกรัก เคารพ ค่านิยม คุณธรรม และจริยธรรมที่พึงประสงค์ซึ่งเป็น เรื่องที่ยากแก่การพัฒนา หรือปลูกฝัง การจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนที่เพียงช่วยให้ เกิดความรู้ความเข้าใจ มักไม่เพียงพอต่อการช่วยให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีได้จำเป็นต้องอาศัยหลักการ และวิธีการอื่นๆ เพิ่มเติม

3. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัย (Psycho-motor domain) เป็น รูปแบบที่มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติ การกระทำ หรือการแสดงออก ต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้หลักการ วิธีการ ที่แตกต่างไปจากการพัฒนาทางด้านจิตพิสัยหรือพุทธิพิสัย

4. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะกระบวนการ (Process skills) ทักษะกระบวนการเป็นทักษะที่เกี่ยวข้องกับวิธีดำเนินการต่าง ๆ ซึ่งอาจเป็นกระบวนการทาง สติปัญญา อาทิ การคิดวิเคราะห์ การอุปนัย การนิรนัย การใช้เหตุผล การสืบสวน การคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ และการคิดอย่างมีวิจารณญาณ เป็นต้น หรือ อาจเป็นกระบวนการทางสังคม เช่น กระบวนการทำงานร่วมกัน ปัจจุบันการศึกษาให้ความสำคัญในเรื่องนี้มาก เพราะถือเป็นเครื่องมือ สำคัญในการดำรงชีวิต

5. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ (Integration) เป็นรูปแบบที่พยายาม พัฒนาการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนไปพร้อม ๆ กัน โดยใช้การบูรณาการทั้งทางด้านเนื้อหาสาระ และวิธีการ รูปแบบในลักษณะนี้กำลังได้รับความนิยมอย่างมาก เพราะมีความสอดคล้องกับหลัก ทฤษฎีทางการศึกษาที่มุ่งเน้นการพัฒนารอบด้าน หรือการพัฒนาเป็นองค์รวม

สรุปได้ว่า หลักสำคัญในการจัดการศึกษา มี 3 ประการ คือ การศึกษาตลอดชีวิต การมีส่วนร่วม และการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ส่วนรูปแบบการเรียนการสอนที่เป็นสากลจัดแบ่งเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้

- 1) รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัย
- 2) รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย
- 3) รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัย
- 4) รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะกระบวนการ
- 5) รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ

การจัดการเรียนการสอนระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

ประวัติมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครเริ่มกำเนิดจาก โรงเรียนฝึกหัดอาจารย์ที่ได้เริ่มทำการเปิดสอน เมื่อวันที่ 12 ตุลาคม พ.ศ. 2435 นับเป็นสถานศึกษาด้านการฝึกหัดครูที่ตั้งขึ้นเป็นแห่งแรกในประเทศไทยอยู่ในบริเวณ โรงเรียนเด็ก ตำบลสวนมะลิ ถนนบำรุงเมือง

พ.ศ. 2445 ได้ย้ายสถานที่ตั้งจาก โรงเรียนเด็ก ไปอยู่ที่ตึกแมนนฤมิตร (ตึกแมนศึกษาสถาน โรงเรียนวัดเทพศิรินทร์ในปัจจุบัน) เรียกชื่อว่า "โรงเรียนฝึกหัดอาจารย์เทพศิรินทร์"

พ.ศ. 2446 ได้เปิดโรงเรียนฝึกหัดครูเพิ่มขึ้นอีกแห่งหนึ่งที่โรงเรียนราชวิทยาลัยเก่ามีชื่อว่า "โรงเรียนฝึกหัดครูฝั่งตะวันตก"

พ.ศ. 2449 กระทรวงธรรมการได้มีคำสั่งให้ย้ายโรงเรียนฝึกหัดอาจารย์เทพศิรินทร์ไปรวมอยู่กับโรงเรียนฝึกหัดครูฝั่งตะวันตก เรียกว่า "โรงเรียนฝึกหัดอาจารย์ฝั่งตะวันตก"

พ.ศ. 2456 โรงเรียนฝึกหัดอาจารย์ได้รวมเข้าสังกัดเป็นแผนกหนึ่งของโรงเรียนข้าราชการพลเรือน เรียกว่า "โรงเรียนฝึกหัดอาจารย์แผนกครูศึกษาของโรงเรียนข้าราชการพลเรือน"

พ.ศ. 2458 แผนกครูศึกษาโรงเรียนฝึกหัดอาจารย์ได้ย้ายนักเรียนไปที่วังใหม่ ตำบลปทุมวัน (กรีฑาสนามแห่งชาติในปัจจุบัน)

พ.ศ. 2459 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการประกาศประดิษฐานโรงเรียนข้าราชการพลเรือนของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวขึ้นเป็นจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยโรงเรียนฝึกหัด อาจารย์จึงเป็นแผนกครูศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2460 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สถาปนากรม

มหาวิทยาลัยขึ้น กระทรวงธรรมการจึงย้ายโรงเรียนฝึกหัดอาจารย์ไปสังกัดกรมศึกษาธิการแผนก
วิชาสามัญศึกษา

พ.ศ. 2461 โรงเรียนฝึกหัดอาจารย์ได้เปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียนฝึกหัดครูและเมื่อวันที่ 15
พฤษภาคม พ.ศ. 2464 ได้ย้ายจากวังใหม่ไปสอนรวมอยู่กับโรงเรียนมัธยมวัดบวรนิเวศ

พ.ศ. 2475 โรงเรียนฝึกหัดครูวัดบวรนิเวศได้ย้ายไปตั้งที่พระราชวังสนามจันทร์ จังหวัด
นครปฐม เรียกว่า "โรงเรียนฝึกหัดครูประถม พระราชวังสนามจันทร์" และเริ่มใช้รูปพระพิณเฑศ
เป็นตราสัญลักษณ์ประจำโรงเรียน

พ.ศ. 2477 ได้ย้ายโรงเรียนจากพระราชวังสนามจันทร์ มาตั้งที่กองพันทหารราบที่ 6 ถนน
ศรีอยุธยา หลังวังปารุสกวัน (ปัจจุบันคือ กองพลที่ 1 รักษาพระองค์) เรียกว่า "โรงเรียนฝึกหัดครู
ประถมพระนคร"

พ.ศ. 2485 โรงเรียนฝึกหัดครูประถมพระนครได้ย้ายจากถนนศรีอยุธยามาตั้งใหม่ที่วัง
จันทร์เกษม ถนนประชาธิปไตย เรียกว่า โรงเรียนฝึกหัดครูประถมพระนคร

พ.ศ. 2486 โรงเรียนย้ายไปเปิดสอนที่จังหวัดปราจีนบุรี เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 สงบ
โรงเรียนจึงได้อพยพนักเรียนกลับมาเรียนที่วังจันทร์เกษมตามเดิม

พ.ศ. 2490 ได้เปลี่ยนชื่อจากโรงเรียนฝึกหัดครูประถมพระนคร เป็น "โรงเรียนฝึกหัดครู
พระนคร"

วันที่ 1 มิถุนายน พ.ศ. 2499 ได้ย้ายโรงเรียนมาเปิดสอนที่อาคารเลขที่ 3 หมู่ที่ 6 ถนนแจ้ง
วัฒนะ ตำบลอนุสาวรีย์อำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร

พ.ศ. 2509 กระทรวงศึกษาธิการได้ยกฐานะโรงเรียนฝึกหัดครูพระนครขึ้นเป็น "วิทยาลัย
ครูพระนคร" เมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ. 2509

พ.ศ. 2518 ได้ประกาศพระราชบัญญัติวิทยาลัยครูเมื่อ 14 กุมภาพันธ์ทำให้วิทยาลัยครูพระ
นครสามารถเปิดสอนระดับปริญญาตรีครุศาสตรบัณฑิต

พ.ศ. 2527 ประกาศใช้พระราชบัญญัติวิทยาลัยครู (ฉบับที่ 2) ทำให้วิทยาลัยครูพระนคร
สามารถเปิดสอนสาขาวิชาอื่นนอกเหนือจากวิชาชีพครู

วันที่ 14 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2535 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราชทรง
พระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานนาม "สถาบันราชภัฏ" เป็นชื่อสถาบันการศึกษาในสังกัด
กรมการฝึกหัดครูกระทรวงศึกษาธิการ

วันที่ 24 มกราคม พ.ศ. 2538 พระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏได้ประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาและมีผลให้วิทยาลัยครูพระนคร ได้ชื่อใหม่ว่า “สถาบันราชภัฏพระนคร” ตามกฎหมายตั้งแต่วันที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2538

วันที่ 6 มีนาคม พ.ศ. 2538 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานตราสัญลักษณ์ประจำสถาบันราชภัฏทุกแห่ง สืบเนื่องจากพระมหากษัตริย์คุณในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระปิยมหาราช และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช สถาบันราชภัฏพระนคร จึงได้มีอาคารที่มีนามเกี่ยวเนื่องกับสถาบันพระมหากษัตริย์ดังนี้

พ.ศ. 2530 อันเป็นปีที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราชมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา สถาบันฯ ร่วมเฉลิมฉลองมหามงคลวโรกาสดังกล่าว โดย ก่อสร้างอาคารหอประชุม 1 หลัง ชื่อว่าอาคาร เบญจมาจักร พระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าโสมสวลีพระวรราชทินนิตดา มาตุ โปรดให้ฯพณฯ หม่อมหลวงจิรายุนพวงศ์ องคมนตรีเป็นผู้แทนพระองค์มาเปิดอาคารเบญจมาจักร เมื่อวันที่ 1 ธันวาคม พ.ศ. 2531

พ.ศ. 2535 เป็นปีที่สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ มีพระชนมพรรษา 60 พรรษาและเป็นปีครบรอบ 100 ปี การจัดตั้ง โรงเรียนฝึกหัดอาจารย์ สถาบันฯ ได้สร้างอาคารวิทยบริการ ชื่อว่าอาคารเบญจมาวัฏ ในปี 2534 และอาคาร 100 ปีการศึกษาหัดครูไทย ในปี 2538 สมเด็จพระญาณสังวรสมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก เสด็จมาทรงวางศิลาฤกษ์อาคารทั้งสอง เมื่อวันที่ 12 ตุลาคม พ.ศ. 2534 เนื่องในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราชทรงครองสิริราชสมบัติครบ 50 ปีใน พ.ศ. 2539 สถาบันฯ ได้สร้างพระบรมราชานุสาวรีย์พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยกรมศิลปากรเป็นผู้ดำเนินการหล่อพระบรมรูปสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ทรงเททองหล่อพระบรมรูปจำลองและทรงวางศิลาฤกษ์พระแท่นที่ประทับพระบรมราชานุสาวรีย์เมื่อวันที่ 12 ตุลาคม พ.ศ. 2538

วันที่ 11 ตุลาคม พ.ศ. 2539 สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีได้เสด็จพระราชดำเนิน ทรงเปิดพระบรมราชานุสาวรีย์พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวพ.ศ. 2539 อันเป็นปีมหามงคลกาญจนาภิเษก สถาบันฯ ได้ดำริจัดสร้างหอพระ และอาคารเฉลิมพระเกียรติ 15 ชั้น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช โปรดเกล้าฯพระราชทานนามพร้อมทั้งตราสัญลักษณ์กาญจนาภิเษกประดับหอพระและอาคารอนุสรณ์ประสงคมีชื่อว่า "หอพระราชภัฏพระนคร

เฉลิมพระเกียรติ" และ "อาคารเฉลิมพระเกียรติ" โดยมี ๔ หน่วยงานพลอากาศตรีกำธน สินธวานนท์ องคมนตรีเป็นประธาน วางศิลาฤกษ์ เมื่อวันที่ 25 ธันวาคม พ.ศ. 2539

พ.ศ. 2540 สถาบันฯ ได้จัดสร้างอุทยานประวัติศาสตร์บริเวณพระบรมราชานุสาวรีย์ให้ร่มรื่นสวยงาม เพื่อเป็นการเฉลิมพระเกียรติและได้จารึกประวัติ ความเป็นมาของสถาบันฯ เพื่อประโยชน์แก่การศึกษาสืบไป และเป็นการร่วมเฉลิมฉลองพระชนมพรรษาของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช ในวาระมหามงคลสมัยครบ 6 รอบนักษัตร ในปีพ.ศ. 2542

ในปี พ.ศ. 2547 พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ ได้ประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาและมีผลให้ สถาบันราชภัฏพระนคร" ได้ชื่อใหม่ว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ตั้งแต่วันที่ 15 มิถุนายน พ.ศ. 2547 เป็นต้นมา

หลังจากสถาบันราชภัฏได้รับการยกฐานะจากวิทยาลัยครูเมื่อ พ.ศ. 2538 มีผลให้สถาบันราชภัฏเปิดสอนได้สูงกว่าระดับปริญญาตรี สถาบันราชภัฏพระนครได้มีประสบการณ์ร่วมกับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตั้งแต่พ.ศ. 2532 - 2538 เกี่ยวกับการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาดังนั้น เมื่อมีพระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏ พ.ศ. 2538 สถาบันราชภัฏพระนครจึงดำเนินการพัฒนาหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา

การดำเนินการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของสถาบัน มีดังนี้

ปีการศึกษา 2541 เปิดสอน ดังนี้

1. หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต 2 สาขา ได้แก่

1.1 สาขาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

1.2 สาขาการบริหารการศึกษา

2. หลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู

ปีการศึกษา 2542 เปิดเพิ่มดังนี้

1. หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต

1.1 สาขาคณิตศาสตรมหาบัณฑิต

2. หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

2.1 สาขาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา

3. หลักสูตรวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต

3.1 สาขาสิ่งแวดล้อมศึกษา

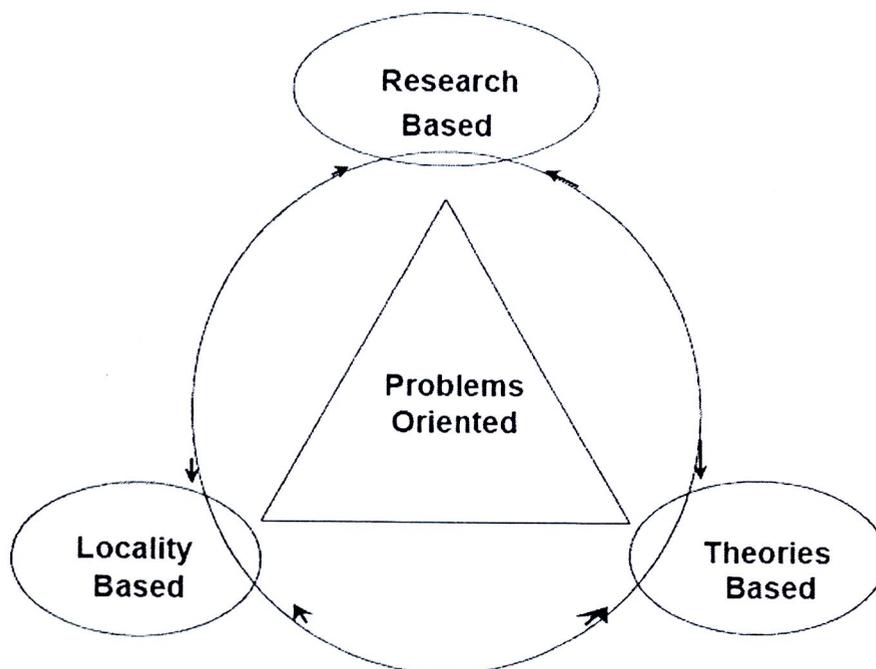
ปีการศึกษา 2543 – 2546 เปิดสอนเพิ่มเติมดังนี้

1. หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต
 - 1.1 สาขาหลักสูตรและการสอน
 - 1.2 สาขาการจัดการการเรียนรู้
2. หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
 - 2.1 สาขายุทธศาสตร์การพัฒนา
3. หลักสูตรวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต
 - 3.1 สาขาวิทยาศาสตร์ศึกษา
4. หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
 - 4.1 สาขาการจัดการทั่วไป
 - 4.2 สาขาการตลาด
5. หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
 - 5.1 สาขาการจัดการเทคโนโลยี

หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (M.B.A.) มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

เป็รื่อง กิจรัตน์ภร. (ม.ป.ป.) ได้อธิบายถึง การจัดการเรียนการสอนในระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร โดยกล่าวว่า หลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาเป็นการจัดการการศึกษาเชิงวิเคราะห์และสังเคราะห์เพื่อนำไปพัฒนางานให้เกิดขึ้นในชีวิตจริง อันจะนำไปสู่การพัฒนาวิชาชีพและอาชีพ ธุรกิจและการศึกษา นอกจากนี้ในการเรียนการสอนและกระบวนการวิชาที่เรียนรู้จะต้องคำนึงถึงฐานประสบการณ์และปัญหาจริงของนักศึกษาโดยใช้ทฤษฎีที่หลากหลาย นำไปประยุกต์หรือสอดแทรกในกระบวนการแก้ไขปัญหา นั้น ผู้สอนจะต้องมีความรู้และประสบการณ์ในสาขาวิชาชีพนั้นด้วยยิ่งดี การอภิปรายและการถกปัญหาร่วมกันจะทำให้เกิดเห็นช่องทางและแนวทางในการแก้ปัญหาด้วยตนเองกระบวนการเรียนระดับบัณฑิตศึกษาจึงใช้วิธีการวิเคราะห์สังเคราะห์และประเมินผลการเรียนรู้ได้ในตนเอง หรือสร้างจิตสำนึกของตน

โดยรูปแบบการเรียนรู้ (Model of Learning) สำหรับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร จะประกอบด้วย 3 ฐาน ดังนี้

ภาพที่ 2.2 รูปแบบการเรียนรู้ (Model of Learning) สำหรับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
ที่มา : เปรื่อง กิจรัตน์ภร. (ม.ป.ป.)

ซึ่งการเรียนรู้ระดับบัณฑิตศึกษาจะต้องคำนึงปัญหาหรือประเด็นปัญหา (Problem Oriented) ที่ผู้เรียนเผชิญอยู่จริงโดยนำมาถกแถลง อภิปราย ซึ่งผู้สอนจะต้องควบคุมและกำหนดสถานการณ์ที่จะเสริมและแทรกองค์ความรู้ทั้งหลักการและทฤษฎี (Theories Based) ให้เห็นข้อเท็จจริงได้ด้วยตนเอง การทำประเด็นปัญหาอาจใช้กรณีศึกษาที่นักศึกษานำเสนออาจเป็นประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในอาชีพหรือฐานที่ตั้งของตนหรือท้องถิ่น (Locality Based) ทั้งสามฐานเป็นหลักในการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร โดยการทำให้ “วิทยานิพนธ์” หรือ “ภาคินพนธ์” จะเป็นส่วนหนึ่งของวัดประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา

จาก 3 ฐาน ดังรูป ภาพแสดงไว้นั้น อาจารย์และนักศึกษาคควรพิจารณาและนำมาใช้ในกระบวนการเรียนในรายวิชา และสร้างกรอบเค้าโครงวิทยานิพนธ์ของตนเองไปคู่ขนานกับการเรียนรู้สู่การปฏิบัติจริง และหรือการเรียนรู้บนฐานประสบการณ์และปัญหาจริง ย่อมจะนำไปสู่การพัฒนางานที่ตนเองรับผิดชอบได้ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าการเรียนรู้สู่การปฏิบัติจริงเกิดจากฐาน

ประสบการณ์และองค์ความรู้ใหม่ของผู้เรียนและผู้สอนแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันอย่างเป็นระบบ
นั่นเอง

สำหรับหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตนั้น มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครซึ่งเป็น
สถาบันอุดมศึกษาในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ที่มีการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในสาขาวิชา
ต่าง ๆ เพื่อพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้สอดคล้องกับความต้องการขององค์กรและหน่วยงานต่าง ๆ
และสำหรับการจัดการศึกษาหลักสูตรธุรกิจมหาบัณฑิตได้เริ่มขึ้นตั้งแต่ปีการศึกษา 2547 (หลักสูตร
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต หลักสูตรปรับปรุง. 2552) โดยมีรายละเอียดของหลักสูตร ดังนี้

1. ชื่อหลักสูตร

ภาษาไทย : หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

ภาษาอังกฤษ : Master of Business Administration Program

3. หน่วยงานที่รับผิดชอบ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

4. ปรัชญาหลักสูตร

เป็นหลักสูตรที่มุ่งพัฒนาผู้บริหารและบุคลากรให้มีความเป็นเลิศทางวิชาการควบคู่ไปกับ
ความสามารถและการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานจริง โดยมุ่งเน้นในด้านศักยภาพทางการ
แข่งขัน และหาโอกาสจากความเปลี่ยนแปลงอันเนื่องมาจากโลกาภิวัตน์ให้รู้จักปรับตัวเข้าหาสังคม
โลกด้วยทักษะทางด้านการจัดการวัฒนธรรมข้ามชาติ และสามารถที่จะสร้างจุดแข็ง ตลอดจน
บูรณาการความเป็นท้องถิ่นของตน เป็นผู้ที่สามารถคิดสร้างสรรค์และวิเคราะห์ ภายใต้อุปสรรคที่
ถูกต้อง เพื่อก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มทั้งตนเอง องค์กร และสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

เพื่อผลิตมหาบัณฑิตที่มีคุณลักษณะ ดังต่อไปนี้

5.1 เป็นนักธุรกิจ นักบริหาร ที่มีความรู้ ความสามารถ มีวิสัยทัศน์ใน การประกอบธุรกิจ
ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับความต้องการของธุรกิจและสังคมในปัจจุบัน

5.2 สามารถสร้างองค์ความรู้ใหม่ มีการพัฒนาความรู้ทัศนคติและทักษะ ตลอดจน
สามารถนำกลยุทธ์นวัตกรรม และเทคโนโลยีสมัยใหม่มาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการ การ
บริหารการเปลี่ยนแปลง การตัดสินใจ และการปฏิบัติการทางธุรกิจได้

5.3 สามารถปลูกฝังวัฒนธรรมการเรียนรู้ การคิดวิเคราะห์การจัดการความรู้การวิจัยและ
การนำผลงานวิจัยมาประยุกต์ใช้และการเรียนรู้ตลอดชีวิต

5.4 เพิ่มพูนความรู้ประสบการณ์ และเป็นนักวิชาการที่มีวิสัยทัศน์กว้างไกล มีคุณธรรม
จริยธรรม จรรยาบรรณในวิชาชีพนักบริหารธุรกิจ และนักบริหารจัดการแบบมืออาชีพ

6. กำหนดการเปิดการสอน

ดำเนินการเปิดสอนในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2549

7. คุณสมบัติของผู้เข้าศึกษา

7.1 เป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีทุกสาขา หรือเทียบเท่า ของมหาวิทยาลัย ที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน

7.2 คุณสมบัติอื่น ๆ เป็นไปตามข้อบังคับสภามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

8. การคัดเลือกผู้เข้าศึกษา

คัดเลือกผู้ที่มีความรู้ความสามารถทางวิชาการ ประสบการณ์การทำงาน ความสามารถพิเศษด้านอื่นๆ โดยวิธีการคัดเลือกและการสอบสัมภาษณ์

9. ระบบการศึกษา

9.1 การจัดการศึกษา ใช้ระบบทวิภาค โดยหนึ่งปีการศึกษา แบ่งออกเป็น 2 ภาคการศึกษา ปกติ หนึ่งภาคการศึกษาปกติมีระยะเวลาศึกษารวมทั้งเวลาสอบ ไม่น้อยกว่า 15 สัปดาห์ การจัดการศึกษาภาคการศึกษาฤดูร้อน กำหนดระยะเวลาให้มีสัดส่วนเทียบเคียงกัน ทั้งการศึกษภาคปกติและการศึกษาภาคพิเศษ

9.2 หน่วยกิต เป็นมาตรฐานที่ใช้แสดงปริมาณการศึกษาที่นักศึกษาได้รับ เกณฑ์ในการกำหนดจำนวนหน่วยกิต มีดังนี้

9.2.1 รายวิชาภาคทฤษฎีที่ใช้เวลาบรรยาย หรืออภิปรายปัญหาในชั้นเรียน สัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง ในภาคการศึกษาปกติหรือ 2 ชั่วโมง ในภาคการศึกษาฤดูร้อน ให้นับเป็น 1 หน่วยกิต

9.2.2 รายวิชาปฏิบัติที่ใช้เวลาปฏิบัติหรือทดลอง สัปดาห์ละ 2-3 ชั่วโมง ในภาคการศึกษาปกติหรือ 4-6 ชั่วโมงในภาคการศึกษาฤดูร้อน ให้นับเป็น 1 หน่วยกิต

9.2.3 รายวิชาใดที่ใช้เวลาฝึกงาน สัปดาห์ละ 3-6 ชั่วโมง ในภาคการศึกษา ปกติหรือ 6-12 ชั่วโมง ในภาคการศึกษาฤดูร้อน ให้นับเป็น 1 หน่วยกิต

10. ระยะเวลาการศึกษา

ระยะเวลาการศึกษาดลอดหลักสูตร ไม่เกิน 5 ปีการศึกษา

11. การลงทะเบียนเรียน

นักศึกษาภาคปกติต้องลงทะเบียนเรียนรายวิชา และ/หรือวิทยานิพนธ์ไม่ต่ำกว่า 6 หน่วยกิต และไม่เกิน 15 หน่วยกิต ในภาคการศึกษาปกติ การลงทะเบียนเรียนต่ำกว่า 6 หน่วยกิต อาจทำได้เฉพาะในภาคการศึกษาฤดูร้อน หรือภาคการศึกษานักศึกษาจะเรียนวิชาครบตามหลักสูตร นักศึกษาภาคพิเศษ จะลงทะเบียนเรียนรายวิชา และ/หรือวิทยานิพนธ์ได้ไม่เกิน 12 หน่วย

กิต ในภาคการศึกษาปกติและไม่เกิน 9 หน่วยกิต ในภาคการศึกษาฤดูร้อน การลงทะเบียนเรียน รายวิชา และวิทยานิพนธ์หรือภาคนิพนธ์ที่มีจำนวนหน่วยกิต น้อยหรือมากกว่าเกณฑ์กำหนด ให้อยู่ ในดุลยพินิจของคณะกรรมการประจำหลักสูตร

12. การวัดผลและการสำเร็จการศึกษา

12.1 การวัดและประเมินผลการศึกษา ให้ดำเนินการตามข้อบังคับมหาวิทยาลัย ราชภัฏ พระนคร ว่าด้วยการจัดการศึกษาหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2548 หมวด 5

12.2 การสำเร็จการศึกษา นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา ต้องมีคุณสมบัติดังนี้

12.2.1 มีเวลาเรียน ไม่น้อยกว่า 2 ภาคการศึกษา และไม่เกิน 5 ปีการศึกษา

12.2.2 สอบได้จำนวนหน่วยกิตครบตามหลักสูตร

12.2.3 ได้คะแนนคะแนนเฉลี่ยสะสมของรายวิชา ไม่ต่ำกว่า 3.00

12.2.4 ทำวิทยานิพนธ์ผ่านตามมาตรฐานของมหาวิทยาลัย และสอบปากเปล่า เกี่ยวกับวิทยานิพนธ์ได้สำหรับแผนการศึกษา ก แบบ ก2 หรือดำเนินการค้นคว้าอิสระและสอบผ่านการสอบประมวลความรู้ (Comprehensive Examination) ด้วยข้อเขียน และ/หรือปากเปล่าได้ สำหรับแผนการศึกษา ข

12.2.5 ส่งวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด สำหรับแผน การศึกษา ก แบบ ก2

12.2.6 ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียตลอดระยะเวลาที่ศึกษาในมหาวิทยาลัย

จากการแนวคิดทฤษฎีข้างต้นพอสรุปได้ว่า ทักษะของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียน การสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร คือ ระดับความคิดเห็นของ นักศึกษาที่มีต่อระบบการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย ราชภัฏพระนคร 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านกระบวนการเรียนการสอน ด้าน การวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ชีวกัทร ธรรมเกษร (2552) ได้ศึกษา เรื่อง ทักษะของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียน การสอน ระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต โดมิวัตฤประสงค์ เพื่อศึกษาและ เปรียบเทียบทักษะของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต ในด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านกระบวนการเรียนการสอน ด้าน

การวัดผลและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามเพศ ชั้นปี กลุ่มสาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2-4 และสูงกว่า ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2551 จำนวนรวม 1,018 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความแปรปรวน แบบทางเดียว และการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ่

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีทัศนคติต่อการจัดการเรียนการสอน ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต ในด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านกระบวนการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน โดยรวมและในแต่ละด้านว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก สำหรับการศึกษเปรียบเทียบ พบว่า 1) นักศึกษาชายและหญิงมีทัศนคติต่อการจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน 2) นักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีต่างกันมีทัศนคติต่อการจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน 3) นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในกลุ่มสาขาวิชาต่างกันมีทัศนคติต่อการจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 4) นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีทัศนคติต่อการจัดการเรียนการสอน ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต โดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านการวัดผลและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ประยงค์ ธรรมสุภา (2546) ได้ศึกษา เรื่อง ทัศนคติของนักศึกษาต่อการเรียนการสอนวิชา เกษตรศาสตร์ ในคณะเทคโนโลยีการเกษตร สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพพื้นฐานบางประการของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีการเกษตร สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ 2) เพื่อศึกษาทัศนคติของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตรที่มีต่อการเรียนการสอนวิชา เกษตรศาสตร์ ในสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ และ 3) เปรียบเทียบระดับทัศนคติของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตร ต่อการเรียนการสอนวิชาเกษตรศาสตร์ ในสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ ที่มีเพศ ระดับการศึกษา โปรแกรมวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตร สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ภาคปกติ ชั้นปีที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2544 จำนวน 120 คน จากประชากร 163 คน ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่ง

ชั้น (Stratified Random Sampling) เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามวิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์ โปรแกรมสำเร็จรูป ด้วยสถิติ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐาน โดยใช้สถิติทดสอบ t-test และ F-test

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาเกษตรส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 20 – 21 ปี และกำลังศึกษาอยู่ในระดับอนุปริญญา สังกัดโปรแกรมวิชาสัตวบาล มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำ บิดามารดามีอาชีพเกษตรกรกรรม และมีค่าใช้จ่ายต่อเดือนอยู่ระหว่าง 1,000 – 2,500 บาท สำหรับทัศนคติต่อการเรียนการสอนวิชาเกษตรศาสตร์ ในด้านองค์ประกอบการจัดการเรียนซึ่งประกอบด้วย 6 ด้าน ในด้านอาจารย์ ด้านตัวนักศึกษา ด้านหลักสูตร ด้านกิจกรรม ด้านอุปกรณ์การเรียนการสอน และด้านการวัดและประเมินผล โดยทั้ง 6 ด้าน นักศึกษามีทัศนคติเห็นด้วยในระดับมาก สำหรับการเปรียบเทียบทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาเกษตรศาสตร์ พบว่า นักศึกษาที่มีเพศ ระดับการศึกษา โปรแกรมวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีระดับทัศนคติต่อการเรียนการสอนวิชาเกษตรศาสตร์ ในด้านองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกันในบางหัวข้อ

สิทธิมนต์ กาญจนบุตร (2546) ได้ศึกษาทัศนคติในการไม่เลือกศึกษาต่อในหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมเครื่องกล คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สาขาวิชาวิศวกรรมเครื่องกล สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2546 จากคณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ประยุกต์ และวิทยาลัยเทคโนโลยีอุตสาหกรรมจากสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ จากสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ผลการศึกษาพบว่า ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับภาควิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรมนักศึกษาไม่ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาเรียนของภาควิชาครุศาสตร์เครื่องกล โดยภาควิชาครุศาสตร์เครื่องกลไม่มีการประชาสัมพันธ์เพื่อเป็นแนะแนวในการศึกษาต่อ การเรียนครุศาสตร์เครื่องกลต้องมีการฝึกสอน สำหรับการเปรียบเทียบทัศนคติของนักศึกษาจากตัวแปรในด้านคณะที่ศึกษาอยู่ เพศ สถาบันการศึกษาระดับ ปวช. ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมชั้น ปวช. อาชีพครู ผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง พบว่านักศึกษามีทัศนคติไม่แตกต่างกัน ส่วนตัวแปรด้านอายุพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อรวรรณ บรรจงสุทธิ (2546) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตต่อการตัดสินใจเลือกสถาบันการศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นและระดับการให้ความสำคัญกับปัจจัยที่คาดว่าจะมีผลต่อการตัดสินใจเลือกสถาบันการศึกษาของนักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตในเขตภาคใต้ จากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาหลักสูตร

บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต จำนวน 295 คน และสุ่มตัวอย่างโดยการแบ่งสัดส่วนแบบโควตา (Quota sampling) ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติในการวิเคราะห์ ด้วย สถิติพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบ ด้วย Z-test ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านหลักสูตรการศึกษา ด้านความสะดวกในการเดินทาง ด้านความเป็นผู้นำทางด้านปัญญา ด้านบุคลิกภาพ ด้านเทคโนโลยี ด้านการตอบสนองความต้องการของชุมชน ด้านวิธีการคัดเลือก และด้านวิธีการจัดการเรียนการสอนในระดับมาก โดยนักศึกษาเห็นว่าการศึกษาจะต้องพัฒนาให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงทางด้านต่างๆ ของสังคม และนักศึกษายังมองถึงความสะดวกในการเดินทางมาศึกษาตลอดถึงที่พังก้างแรมด้วย เพราะเป็นการเพิ่มความสะดวกหรือสร้างอุปสรรคในการมาศึกษา นอกจากนี้ นักศึกษายังให้ความสำคัญกับความมีชื่อเสียงของสถาบันการศึกษา ความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ของอาจารย์ รวมถึงการอำนวยความสะดวกทางด้านเทคโนโลยี ซึ่งจะต้องมีความทันสมัยและเพียงพอต่อการใช้บริการของนักศึกษาด้วย โดยนักศึกษาเห็นว่าสถาบันการศึกษาสามารถผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพออกสู่สังคม ได้ดีกว่า อีกทั้ง สถาบันการศึกษาไม่ควรที่จะมุ่งแค่พัฒนาภายในสถาบันเท่านั้น แต่ควรมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนให้มีความเข้มแข็ง และเจริญก้าวหน้าควบคู่ไปกับสถาบันการศึกษาอีกด้วย นอกจากนี้ ในด้านการคัดเลือกเป็นปัจจัยสำคัญ เพราะเป็นการเปิดโอกาสในการเข้าศึกษาที่แตกต่างกัน และเนื่องจากนักศึกษาส่วนใหญ่ต้องทำงานในระหว่างที่ศึกษาต่อจึงมีข้อจำกัดทางด้านเวลา ฉะนั้น จึงต้องคำนึงถึงปัจจัยด้านวิธีการจัดการเรียนการสอนเป็นสิ่งสำคัญ ควรจัดระยะเวลาในการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษา ส่วนปัจจัยด้านค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ นักศึกษาให้ความสำคัญในระดับปานกลาง เพราะว่าสถาบันการศึกษาแต่ละแห่งได้กำหนดค่าใช้จ่ายเหล่านี้ไม่แตกต่างกันมากนัก

ธิดา พรกำเนตทรัพย์ (2549) ได้ศึกษา เรื่อง การเปรียบเทียบความพึงพอใจของนิสิตปริญญาโท บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ภาคพิเศษ ระหว่างมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเปรียบเทียบความพึงพอใจของนิสิตปริญญาโทบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ภาคพิเศษ ระหว่างมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจของนิสิต โดยจำแนกตาม เพศ อายุ อาชีพ รายได้ต่อเดือน สถานภาพ ประสบการณ์การทำงาน ตลอดจนความพึงพอใจโดยรวมและแนวโน้มพฤติกรรมของนิสิตปริญญาโท บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ภาคพิเศษของทั้ง 2 สถาบันกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิตที่กำลังศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตภาคพิเศษ จำนวน 177 คนในแต่ละสถาบัน โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ

2 ขั้นตอน คือขั้นที่ 1 การสุ่มตัวอย่างโดยการกำหนดสัดส่วนและขั้นที่ 2 การเลือกตัวอย่างตามสะดวก ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติจะใช้การทดสอบรายคู่ของ LSD และสถิติสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

ผลการวิจัย พบว่า

1. ด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 234 คน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมีอายุ 23-27 ปี มีสถานภาพโสด มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน โดยจำนวนมากที่สุดมีประสบการณ์ทำงาน 4-5 ปี และมีรายได้ต่อเดือน 17,001-26,000บาท

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจของนิสิตฯ ในด้านต่างๆ พบว่า มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับพอใจ เช่น ด้านหลักสูตร ด้านสถานที่ตั้ง ด้านคณาจารย์ผู้สอน เป็นต้น ระดับเฉยๆ เช่น ด้านค่าธรรมเนียมการศึกษา ด้านการสื่อสารการตลาด เป็นต้น ระดับไม่พอใจ เช่น ด้านสิ่งที่เห็นทางกายภาพ เป็นต้น ส่วนมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับพอใจ เช่น ด้านหลักสูตร ด้านคณาจารย์ผู้สอนและเจ้าหน้าที่หลักสูตร ด้านขั้นตอนหรือกระบวนการ เป็นต้น ระดับเฉย ๆ เช่น ด้านสถานที่ตั้ง ด้านค่าธรรมเนียมการศึกษา ด้านการสื่อสารการตลาด เป็นต้น

3. ด้านความพึงพอใจของนิสิตทั้ง 2 สถาบัน โดยรวม พบว่า มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ จะมีความพึงพอใจอยู่ในระดับเฉย ๆ ส่วน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จะมีความพึงพอใจอยู่ในระดับพอใจ

4. ด้านแนวโน้มพฤติกรรมของนิสิตทั้ง 2 สถาบัน มีดังนี้ ทั้ง 2 สถาบัน แนวโน้มบอกต่อ MBA ภาคพิเศษ พบว่า โดยรวมมีระดับพฤติกรรมที่ดี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ แนวโน้มศึกษาต่อ Dual degree พบว่า โดยรวมมีระดับพฤติกรรมที่ไม่ดี และแนวโน้มศึกษาต่อ Ph.D. degree อยู่ในระดับพฤติกรรมที่ไม่ดีทั้ง 2 สถาบัน

5. นิสิตของมหาวิทยาลัยที่ต่างกันมีผลต่อความพึงพอใจโดยรวมของนิสิตปริญญาโท บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ภาคพิเศษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6. ด้านประชากรศาสตร์ ที่แตกต่างกัน ทั้ง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีผลต่อความพึงพอใจโดยรวมของนิสิตทั้ง 2 สถาบัน ไม่แตกต่างกัน

7. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจของนิสิตปริญญาโท บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ภาคพิเศษ มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจโดยรวมของนิสิตทั้ง 2 สถาบัน แบ่งเป็น ด้านหลักสูตร

ความสัมพันธ์ในระดับปานกลางและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ด้านสิ่งที่เห็นทางกายภาพ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์ในระดับค่อนข้างต่ำและเป็นไปในทิศทางเดียวกันมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยรวม ไม่มีความสัมพันธ์กัน ด้านขั้นตอนหรือกระบวนการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์ในระดับค่อนข้างต่ำและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์โดยรวม ไม่มีความสัมพันธ์กัน

9. ความพึงพอใจโดยรวมของนิสิตปริญญาโท บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ภาคพิเศษมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมของนิสิตทั้ง 2 สถาบัน ในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้ แนวโน้มบอกต่อ MBA ภาคพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์ในระดับค่อนข้างสูงและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยรวมมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลางและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน แนวโน้มพฤติกรรมในเรื่องแนวโน้มศึกษาต่อ Dual degree (เฉพาะมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์ในระดับค่อนข้างต่ำและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน แนวโน้มพฤติกรรมในเรื่องแนวโน้มศึกษา Ph.D. Degree ถ้าเปิดทั้ง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยรวมมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์ในระดับค่อนข้างต่ำและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ธัญชนก แสงส่ง (2549) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ เขตกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามตัวแปร 2 ด้าน คือ ด้านปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน บุคลิกภาพและทัศนคติต่อการเรียนในหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ด้านปัจจัยสิ่งแวดล้อม ได้แก่ แหล่งข้อมูลที่ได้รับ ความต้องการของตลาดแรงงานและความคาดหวังของผู้ปกครองกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักศึกษาปริญญาโทหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (M.B.A.) สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 402 คน จาก 6 สถาบันอุดมศึกษา ได้แก่ มหาวิทยาลัยรามคำแหง สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบน

มาตรฐาน การวิเคราะห์ความแตกต่างโดยการทดสอบค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว การวิเคราะห์ความแตกต่างเป็นคู่ใช้ Least Significant Difference (LSD) และการวิเคราะห์ความสัมพันธ์โดยใช้สถิติสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีเพศ อายุ อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่างกันมีแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตที่ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สำหรับคะแนนบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ด้านการพัฒนาตนเอง มีความสัมพันธ์กันในทิศทางเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เมื่อนักศึกษาที่มีคะแนนบุคลิกภาพ ไปทางลักษณะบุคลิกภาพแบบเอ (ลักษณะบุคคลที่มีความทะเยอทะยาน ชอบแข่งขัน แข่งขันกับเวลา อดทนต่ำ) มากขึ้น ก็จะมีแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตด้านการพัฒนาตนเองมากขึ้นด้วย ด้านทัศนคติต่อการเรียนในหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ด้านการพัฒนาตนเองและด้านอาชีพ มีความสัมพันธ์กันในทิศทางเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เมื่อนักศึกษามีทัศนคติต่อการเรียนในหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตที่ดีมากขึ้น ก็จะมีแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตด้านการพัฒนาตนเองและด้านอาชีพมากขึ้นด้วย ทั้งนี้ นักศึกษาที่มีแหล่งข้อมูลที่ได้รับต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตด้านสังคมและด้านสถาบันที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการของตลาดแรงงานกับแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ด้านอาชีพ มีความสัมพันธ์กันในทิศทางเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เมื่อนักศึกษามีความคำนึงถึงความต้องการของตลาดแรงงานมากขึ้น ก็จะมีแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตด้านอาชีพมากขึ้นด้วย นอกจากนี้ ความคาดหวังของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ด้านการพัฒนาตนเองและด้านสังคม มีความสัมพันธ์กันในทิศทางเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เมื่อนักศึกษามีการรับรู้เกี่ยวกับความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวผู้ตอบแบบสอบถามมากขึ้น ก็จะมีแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตด้านการพัฒนาตนเองและด้านสังคมมากขึ้นด้วย

วัฒนา ปุณฺณฤทธิ และคณะ (2545) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง สถานภาพของสถาบันราชภัฏ

พระนคร : ศึกษาปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพในทัศนะของนักศึกษาและอาจารย์ โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบทัศนะของอาจารย์และนักศึกษา ที่มีต่อสภาพแวดล้อมทาง

กายภาพ สถาบันราชภัฏพระนคร ด้านอาคารสถานที่ และด้านทรัพยากรการเรียนการสอน โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาและอาจารย์สถาบันราชภัฏพระนคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 609 คน เป็นนักศึกษา จำนวน 539 คน และอาจารย์ จำนวน 70 คน จากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage random sampling) เก็บตัวอย่างด้วยแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางกายภาพสถาบันราชภัฏพระนคร ในด้าน อาคาร ด้านทรัพยากรการเรียนการสอน และวิเคราะห์ข้อมูลด้วย ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยด้วยการทดสอบที (t-test) ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาและอาจารย์มีความคิดเห็นถึงความเพียงพอและคุณภาพของสภาพแวดล้อมทางกายภาพ ทั้งด้านอาคารสถานที่ และด้านทรัพยากรการเรียนการสอน โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และจากการเปรียบเทียบพบว่าทัศนคติของอาจารย์และนักศึกษา ที่มีต่อทรัพยากรด้านการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และมีทัศนคติต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพด้านอาคารสถานที่ไม่แตกต่างกัน

ฉันทนา สุรัสวดี และ มณฑา กิมทอง (2545) ได้ศึกษาเรื่องความพึงพอใจของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาสถาบันราชภัฏพระนครต่อการจัดการเรียนการสอนและการให้บริการด้านต่าง ๆ วัตถุประสงค์การวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาสถาบันราชภัฏพระนครต่อการจัดการเรียนการสอนและการให้บริการด้านต่าง ๆ โดยแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการสนับสนุนทางวิชาการ ด้านการสอบประมวลความรู้ และด้านการทำวิทยานิพนธ์ จากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันราชภัฏพระนครทุกสาขาที่เปิดสอน ตั้งแต่รุ่นที่ 1 ถึงรุ่นที่กำลังศึกษาในภาคการศึกษาที่ 2/2545 ผลการวิจัยพบว่า ด้านอาจารย์ผู้สอนในภาพรวม นักศึกษาส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในระดับมาก ในด้านการจัดการเรียนการสอน นักศึกษามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ด้านการสนับสนุนทางวิชาการ นักศึกษาส่วนใหญ่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีเพียงศูนย์บริการการศึกษาเดียวที่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย คือ ศูนย์บริการการศึกษาสระบุรี นักศึกษาไม่ได้รับความสะดวกเท่าที่ควร ส่วนการให้บริการห้องสมุดและการให้บริการของฝ่ายต่าง ๆ นักศึกษามีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากเวลาการให้บริการตรงกับเวลาเรียนของนักศึกษา นักศึกษาจึงไม่สามารถใช้บริการได้ นอกจากนี้ควรอบรมเจ้าหน้าที่ของสำนักวิทยบริการ ฝ่ายการเงินและสำนักงานบัณฑิตศึกษาให้มีความสำคัญในการให้บริการมากขึ้น อีกทั้งเสนอให้สถาบันลดขั้นตอนการดำเนินการบางเรื่องให้น้อยลงเพื่อความรวดเร็วและสะดวกในการปฏิบัติ ด้านการสอบประมวลความรู้ นักศึกษามีความพึงพอใจในระดับมาก มีบางคนไม่เห็นด้วยกับการให้เสนอเค้าโครงวิจัยก่อนการสอบประมวลความรู้ และสำหรับด้านการทำวิทยานิพนธ์ นักศึกษามีความพึงพอใจอยู่ใน

ระดับมาก แต่มีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่าสถาบันควรจัดหาอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้ เพื่อความเหมาะสม การติดต่อประสานงานของเจ้าหน้าที่สำนักงานโครงการบัณฑิตศึกษาควรปรับปรุงการให้บริการที่รวดเร็ว ทั้งนี้ ยังมีข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดการศึกษา และการให้บริการที่สำคัญ คือ การจัดอาจารย์ผู้สอนหรือวิทยากร ควรคัดเลือกผู้ที่มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ตรงตามสาขาวิชาที่จะสอนอย่างแท้จริง และแต่ละคนไม่ควรสอนมากกว่า 1 รายวิชา ส่วนการให้บริการด้านต่าง ๆ ควรปรับเปลี่ยนเวลาการให้บริการให้นักศึกษาสะดวกและสามารถใช้บริการได้ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ของแต่ละหน่วยงานควรปรับปรุงการให้บริการด้วยความเต็มใจ อีกทั้งสถาบันควรทำวิจัยในลักษณะเช่นนี้อย่างสม่ำเสมอเพื่อนำผลงานวิจัยมาปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน และการให้บริการด้านต่าง ๆ ให้เหมาะสมและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ชลกมล สนองคุณ (2548) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จ และแนวทางของยุทธศาสตร์ในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร จากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่สำเร็จการศึกษาจาก 8 สาขาวิชาของมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ที่เข้ารับการศึกษ ตั้งแต่ ปีการศึกษา 2541-2545 การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูป สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์เชิงปริมาณ คือ ค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ได้รับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับ มาก เมื่อพิจารณาแต่ละปัจจัย พบว่า ปัจจัยด้านสภาพส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ ประสบการณ์การทำวิจัย ประเภทการศึกษา มีผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และปัจจัยด้านวิชาการและการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับในด้านการกำหนดแนวทางยุทธศาสตร์การในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร สามารถทำได้โดยกำหนดยุทธศาสตร์การปรับตัวของนักศึกษา และยุทธศาสตร์การจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการทำวิทยานิพนธ์ ตลอดจนได้กำหนดกลยุทธ์และมาตรการเสริมเพื่อให้ยุทธศาสตร์ทั้ง 2 ด้านและกลยุทธ์ 4 ข้อ เกิดสัมฤทธิ์ผล ซึ่งได้แก่ กลยุทธ์ด้านคุณลักษณะที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ด้านการบริหารจัดการตนเองของนักศึกษา ด้านความรู้ทางวิชาการของ

นักศึกษา และด้านบริการวิชาการของมหาวิทยาลัยเพื่อเป็นแนวทางในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ศิรินารด สายอ่อง (2550) ได้ศึกษาเรื่อง ความพึงพอใจของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาต่อการให้บริการการศึกษาของโครงการบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาต่อการให้บริการการศึกษาของโครงการบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครและเพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาต่อการให้บริการการศึกษาของโครงการบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครระดับบัณฑิตศึกษา ภาคพิเศษที่ลงทะเบียนเรียนและมีตารางเรียนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 248 คน เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบสอบถามวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป ประมวลผลด้วยคอมพิวเตอร์ โดยคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบความแตกต่างโดยการทดสอบ ค่าที ค่าเอฟ และทดสอบความแตกต่างรายคู่ภายหลังโดยวิธี LSD

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มีความพึงพอใจต่อการให้บริการการศึกษาของโครงการบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านบุคลากรโครงการบัณฑิตศึกษา และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และสำหรับผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสถานภาพส่วนบุคคลกับความพึงพอใจของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาต่อการให้บริการการศึกษาของโครงการบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร พบว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ที่มีเพศ อายุ สถานภาพ อาชีพต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการให้บริการการศึกษาของโครงการบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ไม่แตกต่างกัน ส่วนนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ที่มีรายได้ต่อเดือน และหลักสูตรที่เรียน แตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการให้บริการการศึกษาของโครงการบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จารึก ชื่นสมบัติ และคณะ (2551) ได้ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์เชิงสถิติสำหรับสภาพและความต้องการการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาสภาพและความต้องการการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร 2) เพื่อเปรียบเทียบสภาพและความต้องการการใช้เทคโนโลยี

สารสนเทศของนักศึกษาภาคปกติกับภาคพิเศษภายในมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร 3) เพื่อเปรียบเทียบสภาพและความต้องการการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของนักศึกษาภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร และ 4) เพื่อเปรียบเทียบสภาพและความต้องการการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของนักศึกษา เมื่อแยกตามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา จากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร กรุงเทพมหานคร จำนวน 377 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) และวิเคราะห์ข้อมูลด้วย ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบความแตกต่าง โดยการทดสอบ ค่าที และวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance)

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงที่มีอายุระหว่าง 18 – 23 ปี และเป็นนักศึกษาภาคปกติที่กำลังศึกษาอยู่ภายในมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร นักศึกษามีภาพการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศอยู่ในระดับปานกลาง ในขณะที่นักศึกษามีความต้องการในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศอยู่ในระดับมาก นักศึกษาภาคปกติกับภาคพิเศษมีสภาพและความต้องการการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศไม่แตกต่างกันหากแต่นักศึกษาภาคพิเศษมีสภาพการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศมากกว่าภาคปกติ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ภายในกับนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่นอกมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครมีสภาพการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศแตกต่างกัน โดยที่นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ภายในมีสภาพการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศมากกว่านักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่นอก

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 10 ท่าน สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนมีความสำคัญต่อการส่งเสริมและการพัฒนาผู้เรียน สถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีหน้าที่หลักคือการจัดหลักสูตรเพื่อการเรียนการสอนให้ตอบสนองต่อความต้องการของลูกค้ำ ทั้งที่เป็นองค์กรหรือหน่วยงานต่าง ๆ ที่เรียกว่ากลุ่มนายจ้าง และกลุ่มของนักศึกษา ดังนั้น จึงควรให้ความสำคัญกับแนวทางปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอน เพื่อนำไปสู่คุณภาพของบัณฑิต และคุณภาพทางวิชาการ ในองค์ประกอบหลักสำหรับการจัดการเรียนการสอน ประกอบด้วย ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์/ผู้สอน ด้านกระบวนการเรียนการสอน ด้านการจัดผลและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน